

BOLETIN OFICIAL

DEL

Obispado de Osma.

SUMARIO.

Bendición de Su Santidad en su Jubileo Sacerdotal.—Carta del mismo Santo Padre con motivo del Jubileo.—Conferencias Episcopales.—Neerologia.

BENDICIÓN DE SU SANTIDAD

El día 18 de los corrientes, con motivo del quincuagésimo aniversario de la ordenación Sacerdotal de Su Santidad el Papa Pio X, le felicitó nuestro Excmo. y Rvmo. Prelado en su nombre, en el del Clero y en el de la Diócesis, por medio de respetuoso telegrama que dirigió el Emmo. Sr. Cardenal Secretario de Estado, habiendo tenido el honor y satisfacción de recibir la siguiente contestación:

Roma 27 de Septiembre, 3-15 t.

Santo Padre agradece homenaje de filial devoción, enviando á vuestra Señoría, clero y pueblo bendición apostólica.

CARD. MERRY DEL VAL.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI PII DIVINA PROVIDENTIA PAPÆ X
IN QUINQUAGESIMO NATALI SACERDOTII SUI
EXHORTATIO AD CLERUM CATHOLICUM

PIUS PP, X

Dilecti filii salutem et apostolicam benedictionem.

Ista Nos quum adeo inculcamus, illud nihilo minus sacerdotem admonemus, non sibi demum soli vivendum sancte: ipse enimvero est operarius, quem Christus *exiit... conducere in vineam suam.* (1) Eius igitur est fallaces herbas evellere, serere utiles, irrigare, tueri ne inimicus homo superseminet zizania. Cavendum propterea sacerdoti ne, inconsulto quodam intimae perfectionis studio adductus, quidquam praetereat de muneris partibus quae in aliorum bonum conducant. Cuiusmodi sunt verbum Dei nuntiare, confessiones rite excipere, adesse infirmis praesertim morituris, ignaros fidei erudire, solari moerentes, reducere errantes, usquequaque imitari Christum: *Qui pertransiit benefaciendo et sanando omnes oppressos a diabolo.* (2)—Inter haec vero insigne Pauli monitum sit menti defixum: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat: sed, qui incrementum dat, Deus.* (3) Liceat quidem euntes et flentes mittere semina; liceat ea labore multo fovere: sed ut germinent edantque optatos fructus, id nempe unius Dei est eiusque praepotentis auxilii. Hoc accedit magnopere considerandum, nihil praeterea esse homines nisi instrumenta, quibus ad animarum salutem utitur Deus; ea oportere idcirco ut apta sint quae a Deo tractentur. Qua sane ratione? Num ulla putamus vel insita vel parta studio praestantia moveri Deum ut opem ad-

(1) Math. xx, 1.

(2) Act. x, 38.

(3) I, Corint. iiii, 7.

hibeat nostram ad suae gloriae amplitudinem? Nequaquam: scriptum est enim: *Quae stulla sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes: et infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia: et ignobilia mundi, et contemptibilia elegit Deus, et ea quae non sunt, ut ea quae sunt destrueret.* (1) Unum nimirum est quod hominem cum Deo coniungat, unum quod gratum efficiat, atque non indignum eius misericordiae administrum: vitae morumque sanctimonia. Haec, quae demum est supereminens Iesu Christi scientia, sacerdoti si desit, desunt ei omnia. Nam, ab ea disiunctae, ipsi exquisitae doctrinae copia (quam Nosmetipsi nitimur in clero provehere,) ipsaque agendi dexteritas et sollertia, etiamsi emolumenti aliquid vel Ecclesiae vel singulis afferre possint, non raro tamen detrimenti iisdem sunt flebilis causa. Sanctimonia vero qui ornetur et affluat, is quam multa possit, vel infimus, mirifice salutaria in populo Dei aggredi et perficere, complura ex omni aetate testimonia loquuntur: preclare, non remota memoria, Ioannes Bapt- Vianney, animarum in exemplum curator, cui honores Caelitum Beatorum Nosmet decrevisse laetamur,—Sanctitas una nos efficit, quales vocatio divina exposcit: homines videlicet mundo crucifixos, et quibus mundus ipse sit crucifixus; homines in novitate vitae ambulantes, qui ut, Paulus monet, (2) *in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu Sancto, in caritate non ficta, in verbo veritatis* seipsos exhibeant ut ministros Dei: qui unice in coelestia tendant, et alios eodem adducere omni ope contendant.

Quoniam vero, ut nemo unus ignorat, vitae sanctitas eatenus fructus est voluntatis nostrae, quoad haec gratiae subsidio roboretur a Deo, abunde nobis Deus ipse providit, ne gratiae, munere si velimus, ullo tem-

(1) I. Corint. I, 27-28.

(2) II. Corint VI, 5 et seq.

pore careamur; idque in primis assequimur studio praecandi.—Sane praecationem inter et sanctimoniam is necessario intercedit usus, ut altera esse sine altera nullo modo possit. Quocirca consentanea omnino veritati est ea sententia Chrysostomi; *Arbitro cunctis esse manifestum, quod simpliciter impossibile sit absque praecationis praesidio cum virtute deperere* (1): acuteque Augustinus conclusit: *Vere novit recte vivere, qui recte novit orare* (2). Quae nobis documenta Christus ipse et crebra hortatione et maxime exemplo suo firmiter persuasit. Nempe orandi causa vel in diserta secedebat, vel montes subibat solus; noctes solidas totus in eo exigebat; templum frequenter adibat; quin etiam, stipantibus turbis, ipse erectis in coelum oculis palam orabat; denique suffixus cruci, medios inter mortis dolores, cum clamore valido et lacrimis supplicavit Patri.—Hoc igitur certum ratumque habeamus, sacerdotem, ut gradum officiumque digne sustineat suum, praecandi studio eximie deditum esse oportere. Saepius quidem dolendum quod ipse ex consuetudine potius id faciat quam ex animi ardore; qui statis horis oscitanter psallat vel pauculas interserat praeces, nec deinde ullam de die partem memor tribuat alloquendo Deo, pie sursum adspirans. Sed enim sacerdos multo impensius ceteris paruisse debet Christi praecepto: *Oportet semper orare* (3); cui inhaerens Paulus tantopere suadebat: *Orationi instate, vigilantes in ea in gratiarum actione* (4): *Sine intermissione orate* (5). Animo quippe sanctimoniae propriae aequae ac salutis alienae cupido quam multae per diem sese dant occasiones ut in Deum feratur! Angores intimi, tentationum vis ac pertinacia, virtutum inopia, remissio ac sterilitas operum, offensiones et

-
- (1) De praecatione, orat. 1.
(2) Hom. IV ex 50.
(3) Luc. XVIII, 1.
(4) Coloss. IV, 2.
(5) I. Thess. V, 17.

negligentiae creberrimae, timor demum ad iudicia divina; haec omnia valde incitat ut ploremus coram Domino, ac, praeter impetratam opem, bonis ad ipsum meritis facile ditescamus. Neque nostra tantummodo ploremus causa oportet. In ea, quae latius ubique funditur, scelerum colluvione, nobis vel maxime imploranda exorandaque est divina clementia; nobis instandum apud Christum, sub mirabili Sacramento omnis gratiae benignissime prodigum: *Parce, Domine, parce populo tuo.*

Illud in hac parte caput est, ut aeternarum rerum meditationi certum aliquod spatium quotidie concedatur. Nemo est sacerdos qui possit hoc sine gravi incuriae nota et animae detrimento praetermittere. Ad Eugenium III, sibi quondam alumnum, tunc vero romanum Pontificem, Bernardus Abbas sanctissimus scribens, eum libere obnixequae admonebat, ne unquam a quotidiana divinorum meditatione vacaret, nulla admissa excusatione curarum, quas multas et maximas supremus habet apostolatus. Id autem se iure exposcere contendebat, utilitates eiusdem exercitationis ita enumerans prudentissime: *Fontem suum, id est mentem, de qua oritur, purificat consideratio. Deinde regit affectus, corrigit excessus, componit mores, vitam honestat et ordinat; postremo divinarum pariter et humanarum rerum scientiam confert. Haec est quae confusa disternat, hiantia cogit, sparsa colligit, secreta rimatur, vera vestigat, verisimilia examinat, ficta et fucata explo at. Haec est quae agenda praeordinat, acta recogitat, ut nihil in mente resideat aut incorrectum aut correctione egens. Haec est quae in prosperis adversa praesentit, in adversis quasi non sentit; quorum alterum fortitudinis, alterum prudentiae est (1). Quae quidem magnarum utilitatum summa, quas meditatio parere est nata, nos item docet atque admonet, quam sit illa, non modo in omnem partem salutaris, sed admodum necessaria.*

(1) De consider. L. 1, c. 7.

Quamvis enim varia sacerdotii munia augusta sint et plena venerationis, usu tamen frequentiore fit ut ipsa tractantes non ea plane qua par est religione perpendant. Hinc, sensim defervescente animo, facilis gressus ad socordiam, atque adeo ad fastidium rerum sacerrimarum. Accedit, quod sacerdotem quotidiana consuetudine versari necesse sit quasi *in medio nationis pravae*; ut saepe, in pastoralis ipsa caritatis performance, sit sibi pertimescendum ne lateant inferni anguis insidiae. Quid, quod tam est proclive, de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere? Apparet igitur quae et quanta urgeat necessitas ad aeternorum contemplationem quotidie redeundi, ut adversus illecebras mens et voluntas, renovato subinde robore, obfirmentur.—Praeterea expedit sacerdoti quadam instrui facilitate assurgendi nitendique in coelestia; qui coelestia sapere, eloqui, suadere omnino debet; qui sic debet vitam suam omnem supra humana instituere, ut, quid quid pro sacro munere agit, secundum Deum agat, instinctu ducteque fidei. Iam vero hunc animi habitum, hanc veluti nativam cum Deo coniunctionem efficit maxime ac tuetur quotidianae meditationis praesidium; id quod prudenti cuique tam perspicuum est, ut nihil opus sit longius persequi.—Quarum rerum confirmationem petere licet. sane tristem, ex eorum vita sacerdotum, qui divinorum meditationem vel parvi pendunt vel plane fastidiunt. Videas enim homines, in quibus *sensus Christi*, illud tam praestabile bonum, oblanguit; totos ad terrena conversos, vana consectantes, leviora effutientes; sacrosancta obeuntes remisse, gelide, fortasse indigne. Iampridem ipsi, unctionis sacerdotalis recenti charismate perfusi, diligenter parabant ad psallendum animam, ne perinde essent ac qui tentant Deum; opportuna quaerebant tempora locaque a strepitu remotiora; divina scrutari sensa studebant; laudabant, gemebant, exsultabant, spiritum effundebant cum Psalte. Nunc vero, quantum mutati

ab illis sunt!...—Itemque vix quidquam in ipsis residet de alacri ea pietati quam spirabant erga divina mysteria. Quam dilecta erant olim tabernacula illa! gestiebat animus adesse in circuitu mensae Domini, et alios ad eam atque alios advocare pios. Ante sacrum quae mundities, quae preces desiderantis animae! tum in ipso agendo quanta erat reverentia, augustis caeremoniis decore suo integris; quam effusae ex praecordiis gratiae: feliciterque manabat in populum bonus odor Christi!...—*Rememoramini*, obsecramus, dilecti filii, *rememoramini... pristinos dies* (1) tunc nempe calebat anima, sanctae meditationis studio enutrita.

In his autem ipsis, qui *recogitare corde* (2) gravantur vel negligunt, non desunt sane qui consequentem animi sui egestatem non dissimulent, excusentque, id causae obtendentes, se totos agitationi ministerii dedidisse, in multiplicem aliorum utilitatem. Verum falluntur misere. Nec enim assueti cum Deo colloqui, cum de eo ad homines dicunt vel consilia christianae vitae imperiunt, prorsus carent divino afflatu; ut evangelicum verbum videatur in ipsis fere intermortuum. Vox eorum, quantavis prudentiae vel facundiae laude clarescat, vocem minime reddit Pastoris boni, quam oves salutariter audiant: strepit enim diffluitque inanis, atque interdum damnosi fecunda exempli, non sine religionis dedecore et offensione bonorum. Nec dissimiliter fit in ceteris partibus actuosae vitae: quippe vel nullus inde solidae utilitatis proventus vel, brevis horae, consequitur, imbre deficiente caelesti, quem sane devocat uberrimum *oratio humiliantis se*. (3)— Quo loco facere quidem non possumus quin eos vehementer doleamus, qui pestiferis novitatibus abrepti, contra haec sentire non vereantur, impensamque meditando et precando operam quasi perditam arbitren-

(1) Hebr. x, 32.

(2) Jerem. xii, 11.

(3) Eccli, xxxv, 21.

tur. Proh funesta caecitas! Utinam, secum ipsi probe considerantes, aliquando cognoscerent quorsum evadat neglectus iste contemptusque orandi. Ex eo nimirum germinavit superbia et contumacia; unde nimis amari excrevere fructus, quos paternus animus et commemorare refugit et omnino resecare exoptat. Optatis anuat Deus; qui benigne devios respiciens, tanta in eos copia *spiritum gratiae et precum* effundat, ut errorem deflentes suum, male desertas vias communi cum gaudio volentes repetant, cautiores persequantur. Item ut olim Apostolo, (1) ipse Deus sit Nobis testis, quo modo eos omnes cupiamus in visceribus Iesu Christi!

Illis igitur vobisque omnibus, dilecti filii, alte insideat hortatio Nostra, quae Christi Domini est: *Videte, vigilate, et orate.* (2) Praecipue in pie meditandi studio uniuscuiusque elaboret industria: elaboret simul animi fiducia, identidem rogantis: *Domine, doce nos orare.* (3) Nec parvi quidem momenti esse nobis ad meditandum debet peculiaris quaedam causa; scilicet quam magna vis consilii virtutisque inde profluat, bene utilis ad rectam animarum curam, opus omnium perdifficile.— Cum re cohaeret, et est memoratu dignum, Sancti Caroli pastorale alloquium: «Intelligite, fratres, nihil aequae ecclesiasticis omnibus viris esse necessarium ac est oratio mentalis, actiones nostras omnes praecedens, concomitans et subsequens: *Psallam*, inquit propheta, *et intelligam.* (4) Si Sacramenta ministras, o frater, meditare quid facis; si Missam celebras, meditare quid offers; si psallis, meditare cui et quid loqueris; si animas regis, meditare quonam sanguine sint lavatae.» (5) Quapropter recte ac iure Ecclesia nos ea davidica sensa iterare frequentes iubet: *Beatus vir, qui in lege Domi-*

(1) Philip., I. 8.

(2) Marc. XIII, 33.

(2) Luc. XI, 1.

(4) Pslm. C. 2.

(5) *Ev orationib. ad Clerum.*

ni meditatur; voluntas eius permanet die ac nocte; omnia quaecumque faciet semper prosperabuntur.—Ad haec, unum denique instar omnium sit nobile incitamentum. Sacerdos enim, si *alter Christus* vocatur et est communicatione potestatis, nonne talis omnino et fieri et haberi debeat etiam imitatione factorum?... *Summum igitur studium nostrum sit in vita Iesu Christi meditari.* (1)

Cum divinarum rerum quotidiana consideratione magni refert ut sacerdos piorum librorum lectionem, eorum in primis qui divinitus inspirati sunt, coniungat assiduus. Sic Paulus mandabat Timotheo: *Attende lectioni* (2) Sic Hieronymus, Nepotianum de vita sacerdotali instituens, id incuicabat: *Nunquam de manibus tuis sacra lectio deponatur: cuius rei hanc subtexebat causam, Disce quod doceas: obtine eum, qui secundum doctrinam est: fidelem sermonem, ut possis exhortari in doctrina sana, et contradicentes revincere.* Quantum enimvero proficiunt sacerdotes qui constanti hoc praestant assuetudine; ut sapide praedicant Christum, utque mentes animosque audientium, potius quam emolliant et mulceant, ad meliora impellunt, ad superna erigunt desideria!—Sed alia quoque de causa, atque ea in rem vestram, dilecti filii, frugifera, praecipio valet eiusdem Hieronymi: *Semper in manu tua sacra sit lectio.* (3) Quis enim nesciat maximam esse in amici animum vim cuiuspiam amici qui candide moneat, consilio iuvet, carpat, excitet, ab errore avocet? *Beatus, qui invenit amicum verum...* (4) *qui autem invenit illum, invenit thesaurum.* (5) Iamvero amicos vere fideles adscribere ipsi nobis pios libros debemus. De nostris quippe officiis ac de praescriptis legitima disciplinae graviter commonefaciunt; repressas in animo caelestes voces suscitant; desidiam pro-

(1) De imit. Christi, I. I.

(2) I. Tim. IV, 13.

(3) Epist. LVIII ad Paulinum, II, 6.

(4) Eccli. XXV, 12.

(5) Ibid. VI 14.

positorum castigant; dolosam obturbant tranquillitatem; minus probabiles affectiones, dissimulatas, coarctant; pericula detegunt, saepenumero incautis patientia. Haec autem omnia sic illi tacita cum benevolentia praestant, ut se nobis non modo amicos praebeant, sed amicorum perquam optimos praebeant. Siquidem habemus, quum libeat, quasi lateri adhaerentes, intimis necessitatibus nulla non hora promptos; quorum vox nunquam est acerba, consilium nunquam cupidum, sermo nunquam timidus aut mendax.—Librorum piorum saluberrimam efficacitatem multa quidem eaque insignia declarant exempla; at exemplum profecto eminent Augustini, cuius promerita in Ecclesiam amplissima inde auspiciam duxerunt: *Tolle, lege; tolle lege... Arripui* (epistolas Pauli Apostoli), *aperui et legi silentio... Quasi luce securitatis infusa cordi meo, omnis dubitationis tenebrae diffugerunt.* (1) Sed contra heu! saepius accidit nostra aetate, ut homines e clero tenebris dubitationis sensim offundantur et saeculi obliqua sectentur, eo praesertim quod piis divinisque libris longe alios omne genus atque ephemeridum turbam praeoptent, ea quidem scitentia errore blando ac lue. Vobis, dilecti filii, cavete: adultae provectaeque aetati ne fidite, neve sinite spe fraudulenta illudi, ita vos posse aptius communi bono prospicere. Certi custodiantur fines, tum quos Ecclesiae leges praestituant, tum quos prudentia cernat et caritas sui: nam venena istaec semel quis animo imbiberit, concepti exitii perraro quidem effugiet damna.

Porro emolumenta, tum a sacra lectione, tum ex ipsa meditatione caelestium quaesita, futura certe sunt sacerdoti uberiora, si argumenti quidpiam accesserit, unde ipsemet dignoscat an lecta et meditata religiose studeat in usu vitae perficere. Est apposite ad rem egregium quoddam documentum Chrysostomi, sacerdoti praesertim exhibitum. Quotidie sub noctem, ante-

(1) Conf. I, VIII cap. 12.

quam somnus obrepat, *excita iudicium conscientiae tuae, ab ipsa rationem exige, et quae interdum mala cepisti consilia... fodice et dilania, et de eis poenam sume.* (1) Quam rectum id sit ac fructuosum christianae virtuti, prudentiores pietatis magistri luculenter evincunt, optimis quidem monitis et hortamentis. Praeclarum illud referre placet e disciplina Sancti Bernardi: *Integritatis tuae curiosus explorator, vitam tuam in quotidiana discussione examina. Attende diligenter quantum proficias, vel quantum deficias... Stude cognoscere te... Pone omnes transgressiones tuas ante oculos tuos. Statue te ante te, tamquam ante alium; et sic te ipsum plange.* (2)

Etiam in hac parte probrosum vere sit, si Christi dictum eveniat: *Filii huius saeculi prudentiores filiis lucis!* (3) Videre licet quanta illi sedulitate sua negotia procurent: quam saepe data et accepta conferant; quam accurate restricteque rationes subducant; iacturas factas ut doleant, seque ipsi acrius excitent ad sarcindas. Nos vero, quibus fortasse ardet animus ad aucupandos honores, ad rem familiarem augendam, ad captandam praesidio scientiae praedicationem unice et gloriam; negotium maximum idemque perarduum, sanctimoniae videlicet adeptionem, languentes, fastidiosi tractamus. Nam vix interdum apud nos colligimus et exploramus animum; qui propterea pene silvescit, non secus ac vinea pigri, de qua scriptum: *Per agrum hominis pigri transivi, et per vineam viri stulti: et ecce totum repleverant urticae, et operuerunt superficiem eius spinnae, et maceria lapidum destructa erat.* (4)—Ingrasvecit res, crebrescentibus circum exemplis pravis, sacerdotali ipsi virtuti haud minime infestis; ut opus sit vigilantius quotidie incedere ac vehementius obniti. Iam

(1) Exposit in Psal. iv, n.º 8.

(2) Meditationes piissimae, cap. V, de quotid. sui ipsius exam.

(3) Luc. xvi, 8.

(4) Prov. xxiv, 30-31.

experiendo cognitum est, qui frequentem in se censuram et severam de cogitatis, de dictis, de factis pergat, eum plus valere animo, simul ad odium et fugam mali, simul ad studium et ardorem boni. Neque minus experiendo compertum, quae incomoda et damna fere accidant declinanti tribunal illud, ubi sedeat iudicans iustitia, stet rea et ipsum accusans conscientia. In ipso frustra quidem desideres eam agendi circumspectionem, quae adeo in christiano homine probatur, de minoribus quoque noxis vitandis; eamque verecundiam animi, maxime sacerdotis propriam, ad omnem vel levissimam in Deum offensam expavescens. Quin immo indiligentia atque neglectus sui nonnunquam eo deterius procedit, ut ipsum negligent poenitentiae sacramentum: quo nihil sane opportunius infirmitati humanae suppeditavit Christus insigni miseratione.—Diffitendum certe non est, acerbeque est deplorandum, non ita raro contingere, ut qui alios a peccando fulminea sacri eloquii vi deterret, nihil tale metuat sibi culpisque obcallescat; qui alios hortatur et incitat ut labes animi ne morentur debita religione detergere, id ipse tam ignave faciat atque etiam diuturno mensium spatio cunctetur; qui aliorum vulneribus oleum et vinum salutare novit infundere, saucius ipse secus viam iaceat, nec medicam fratris manum, eamque fere proximam, providus sibi requirat. Heu quae passim consecuta sunt hodieque consequuntur, prorsus indigna coram Deo et Ecclesia, perniciose christanae multitudini, indecora sacerdotali ordini!

Haec Nos, dilecti filii, pro conscientiae officio quum reputamus, oppletur animus aegritudine, et vox cum gemitu erumpit: Vae sacerdoti, qui suum tenere locum nesciat, et nomen Dei sancti, cui esse sanctus debet, infideliter polluat! Optimorum corruptio, teterrimum: *Grandis dignitas sacerdotum, sed grandis ruina eorum, si peccant; laetemur ad ascensum sed timeamus ad lapsum: non est tanti gaudii excelsa tenuisse, quanti moeroris de su-*

blimioribus corruiſe! (1) Vae igitur ſacerdoti, qui, im-
memor ſui, precandi ſtudium deſerit; qui piarum lec-
tionum pabulum reſpuit; qui ad ſe ipſe nunquam re-
greditur ut accuſantis conſcientiae exaudiat voces! Ne-
que crudelentia animi vulnera, neque Eccleſiae matris
ploratus movebunt miſerum, donec eae feriant terribi-
les minae: *Excaeca cor populi huius, et aures eius aggrava:*
et oculos eius claude; ne forte videat oculis ſuis, et auribus
ſuis audiat, et corde ſuo intelligat. et convertatur, et ſanem
eum. (2)—Triste omen ab unoquoque veſtrum, delecti
filii, avertat dives in miſericordia Deus; ipſe qui No-
ſtrum intuetur cor, nulla prorsus in quemquam amari-
tudine affectum, ſed omni paſtoris et patris caritate in
omnes pertractum: «Quae eſt enim noſtra ſpes, aut
gaudium, aut corona gloriae? nonne vos ante Domi-
num noſtrum Ieſum Chriſtum? (3)

At videtis ipſe, quotquot ubique eſtis, quaenam in
tempora, arcano Dei conſilio, Eccleſia inciderit. Videte
pariter et meditamini quam ſanctum officium vos te-
neat, ut a qua tanto dignitatis honore donati eſtis, ei-
dem contendatis adesse et ſuccurrere laboranti. Ita-
que in clero, ſi unquam alias, nunc opus maxime eſt
virtute non mediocri; in exemplum integra, experrecta
operosa, paratiſſima demum facere pro Chriſto et pati
fortia. Neque aliud quidquam eſt quod cupidior Noſ
animo precemur et optemus vobis, ſingulis et univer-
ſis.—In vobis igitur intemerato ſemper honore floreat
caſtimonia, noſtri ordinis lectiſſimum ornamentum;
cui nitore ſacerdos, ut adſimilis efficitur angelis, ſic
in chriſtiana plebe venerabilior praestat ſanctisque
frutibus fecundior.

(Proſequetur.)

(1) S. Hieron. in Ezech. I. XIII, c. 44, v. 30.

(2) Iſai. VI, 10.

(3) I Theſſ. II, 19.

CONFERENCIAS. EPISCOPALES

Celebráronse las de este año en el Palacio Episcopal de esta Villa del Burgo los días 11 y 12 del mes actual, convocadas y presididas por el Emmo. Sr. Cardenal Aguirre, Metropolitano de esta Provincia eclesiástica de Burgos.

La noche del día 10 llegó Su Ema. Rvma., con los señores Obispos sufragáneos, á la estación de Osma, donde fueron recibidos y saludados por nuestro Excelentísimo Prelado con una Comisión del Ilmo. Cabildo Catedral y otra del M. Ilre. Ayuntamiento de la Villa, cuyo digno Sr. Presidente accidental Don Gervasio Elvira, con la delicadeza que le distingue, hizo á los Prelados los ofrecimientos mas obsequiosos. A su paso por la inmediata ciudad de Osma fueron tambien saludados los ilustres viajeros por las Autoridades de la misma.

A las diez y media de la noche las campanas de la Catedral y multitud de voladores anunciaban la entrada en la Capital diocesana de los Rvmos. Prelados, que eran esperados por el pueblo en masa. En la plaza de la Inmaculada se levantaba un bonito arco iluminado con bombillas eléctricas y dedicado á los ilustres Huéspedes por el muy ilustre Ayuntamiento de la Villa. Las casas de la población estaban también iluminadas, ostentando vistosas colgaduras, que continuaron durante la permanencia de los Prelados en la localidad. Estos se hospedaron con sus familiares en el Palacio Episcopal donde fueron recibidos entre las aclamaciones de la multitud y á los acordes de la Música municipal de la Villa.

El primer acto de los Prelados reunidos al día siguiente, despues de implorar los auxilios del cielo, fué dirigir a Su Santidad el Papa Pio X, por conducto del Emmo. Sr. Cardenal Secretario de Estado, un respetuoso telegrama de adhesión y amor filial, impetrandó

la bendición Apostólica. En contestación tuvieron la honra y el consuelo de rebibir el siguiente:

Roma, 12 Septiembre, 3'30 tarde.

Santo Padre particolarmente graditi filiali sens omaggio devozione espressigli mi parte con effusione di cuore vostra Eminenza codesti prelati Apostolica benedizione.

CARD. MERRY DEL VAL.

Al mismo tiempo dirigieron tambien los Rvmos. Prelados otro expresivo telegrama de adhesión al Congreso Eucarístico, que á la sazón se estaba celebrando en Londres.

A las doce de este día tuvo lugar en el mismo Palacio la recepción oficial, por el Emmo. Sr. Cardenal Metropolitano y Obispos Sufragáneos, del Ilmo. Cabil-do Catedral, clero benefical y parroquial, Seminario Conciliar, M. Iltre. Ayuntamiento y demás Autoridades, Diputado á Cortes y particulares de la Villa. Y por la noche fueron obsequiados los ilustres Huéspedes con una brillante serenata por la Música municipal.

El Domingo día 13 tuvo lugar en la Santa Iglesia Catedral, con asistencia de Su Ema. Rvma. y Obispos Sufragáneos, del M. Iltre. Ayuntamiento y Autoridades locales y un numeroso concurso de fieles, una solemne Misa, que celebró de Pontifical nuestro Excmo. Prelado, predicando en ella el Ilmo. Sr. Obispo de León, un elocuente y oportunísimo sermón de circunstancias sobre el Evangelio del día, *Dominica XIV post Pentecostes*.

El mismo día á las doce hicieron los Rvmos. Prelados su visita oficial á las Autoridades reunidas en la Casa de Ayuntamiento. El Emmo. Sr. Cardenal que ocupaba la presidencia dijo un breve discurso para manifestar, en nombre propio y en el de los Rvmos. Prelados, la gratísima impresión que todos habian recibido de la proverbial religiosidad de la Villa del Burgo, y para dar gracias á las Autoridades y al pueblo por las demostraciones de veneración y afecto que

habian dado á los Prelados. Nuestro Rvmo. Sr. Obispo dió gracias á los Prelados por su visita y por los elogios que acababan de hacer de este religioso vecindario; y también á las Autoridades por el cariñoso recibimiento que habian hecho á tan ilustres Huéspedes. A continuación hizo uso de la palabra el Sr. Juez suplente de Instrucción D. Constantino Lucas quien con frase correcta y elocuente supo expresar la satisfacción y la honra que la católica villa del Burgo había recibido con la visita de tan insignes Prelados, recordando á este propósito nombres gloriosos de esclarecidos hijos de la misma. En el mismo sentido habló también con mucha oportunidad el Sr. Juez Municipal D. Pedro Ibañez, recordando los nombres ilustres de los Sres. Tello Sandoval, Rodrigo Justo, D. Primo Calvo, Fr. Joaquin Eleta, D. José Cuesta, D. Juan Nepomuceno García y el Emmo. Sr. Cardenal Sancha, hijos todos de esta religiosa Diócesis Oxomense; con lo cual se dió por terminado el acto.

El siguiente día, en el tren de la mañana, regresaron los Rvmos. Prelados á sus Diócesis, siendo despedidos en la estación de Osma por nuestro Rvmo. Sr. Obispo con sus familiares, comisión del Ilmo. Cabildo Catedral y del M. Iltre. Ayuntamiento, y dejando en este religioso vecindario gratísimo recuerdo de su visita. Sea todo para mayor honra y gloria de Dios Nuestro Señor y para bien y prosperidad de su Santa Iglesia.

NECROLOGÍA.

El día 16 de los corrientes falleció, á la edad de 64 años, el M. I. Sr. D. Antonio Marquez García, Dignidad de Arcipreste de esta Santa Iglesia Catedral; y el 24 falleció también D. Elias Perez Sierra, Párroco de la Ciudad de Osma, á la edad de 77 años.

Los dos recibieron los Santos Sacramentos y pertenecían á la Hermandad Diocesana de Sufragios del Clero.

R. I. P.